

—SIDENTRYCKNING, f. 2. Sidentygers tryckning med färger.

SIDENTYGG, n. 3. o. 3. Se *Siden*.

SIDEROGRAFI, siderågrafi, f. 3. (från grek.) Se *Stålstick*.

SIDLÄND, a. 2. Säges om mark med lågt läge, utan att dock vara sank. *En s. äng.*

SIDOAFGIFT, f. 3. Se *Bisafgift*.

SIDOALLÉ, m. 3. Allé, som löper på sidan om en annan.

SIDOANFALL, n. 3. Anfäll ifrån sidan.

SIDOANFÖRVANDT, m. 3. Anförvandt på sidan (ej i rätt upp- eller nedstigande led).

SIDOANGREPP, n. 5. Se *Sidoanfall*.

SIDOARF, n. 3. Arf, som tillfaller någon efter en sidoanförvandt.

SIDOARFVINGE, m. 2. pl. — *arfvingar*.

Arfvinge, som blott är sidoanförvandt till den, han ärfver eller kan komma att ärfva.

SIDOBLECK, n. 3. 1) Bleck på sidan af en lavett. — 2) De beslag, som sitta på utsidan af stocken på en bössa, midt emot låset.

SIDOBlick, m. 2. Blick åt sidan. Brukas äfv. i figurlig mening.

SIDODAL, m. 2. Dal, som bildas emellan tvänne sidoryggar.

SIDOGEVÄR, n. 3. Blankt gevär, som bäres vid sidan, såsom värja och sabel.

SIDOGREN, f. 2. Se *Gren*.

SIDOINFLYTANDE, n. 4. Obehörigt inflytande, som utöfvas på en furste, af personer utom regeringen.

SIDOKAMRAT, m. 3. Kamrat, som har sin plats vid ens sida (i skola, trupp, o. s. v.).

SIDOKRAFT, f. 3. (mek.) Kraft, som verkar ifrån sidan.

SIDOLINIE, -- linje, f. 3. 1) Linie, som har sin riktning ifrån eller åt sidan. — 2) Slägtled på sidan (ej rätt upp- eller nedstigande). *Anförvandt på s-n. Skyldskap på s-n.*

SIDOREF, n. 3. Se *Refben*.

SIDORIKTNING, f. 2. Riktning åt sidan.

SIDORYGG, m. 2. Bergsrygg, som utskjuter ifrån en hufvudgren i ungefärligen samma riktning som hufvudryggen.

SIDOSKEPP, n. 3. Skepp, som i en kyrka sträcker sig på sidan om hufvudskeppet.

SIDOSKOTT, n. 3. (bot.) Bladbärande skott, som uppstiger ifrån rothalsen jemte hufvudstammen.

SIDOSTYCKE, n. 4. 1) Stycke, som har sitt läge på sidan. — 2) Stycke af sidan på slagadt kreatur. — Se *Motstycke*, bem. 1.

SIDOSTÖD, n. 3. Stöd ifrån sidan.

SIDOSTÖT, m. 2. Stöt emot sidan, i fäktning.

SIDOTECKNING, f. 2. Se *Profil*.

SIDOVERK, n. 3. Befästningsverk på sidan af en fästning.

SIDOVÄG, m. 2. Väg, som sammanbinder hufvudvägar, eller utgår ifrån en hufvudväg till på sidan belägna orter och ställen.

SIDST, se *Sist*.

SIDVALL, m. 2. Sank, i allmänhet något sluttande gräsvall. — *Ss. S-shö, -säng.*

SIDVIND, m. 2. Vind, som blåser ifrån sidan.

SIDVÄDER, n. 3. Se *Sidvind*.

SIDVÖRDNAD, m. sing. (af gamla partikeln *Sid*, mindre) Brist på vördnad. *Visa någon s. Bemöta med s.* — *Syn.* Missaktning. Vanvördnad, Förakt.

SIERSKA, f. 1. Qvinna, som har uppen-

barelser om tillkommande händelser, eller genom animalmagnetisk inflytelse kan se och veta, hvad som i det naturliga tillståndet ligger utom hennes synkrets; äfv. profetissa, spåqvinna.

SIESTA, si'ästa, f. 1. (spanskt ord) 1) Middagshetta. — 2) Middagssömn.

SIFFERBAS, m. 3. (i koralmusik) Besiffrad bas. SIFFERKALKYL, -- kalkyl, m. 3. Beräkning medelst siffror. [— calcul.]

SIFFERKARL, m. 2. Se *Räknekarl*.

SIFFERTAFLA, f. 1. Se *Nummertafla*.

SIFFERTAL, n. 3. Aritmetisk storhet, uttryckt medelst siffror.

SIFFERUPPGIFT, f. 3. Uppgift rörande en talstorhet, tecknad medelst siffror.

SIFFERA, f. 1. (af arab. *Sifr*) 1) Tecken, hvarmed en enkel talstorhet utmärkes. *De vanliga siffrorna äro egentligen arabiska bokstäver. Teckna, skriva, räkna med siffror.* — 2) (fig. fam.) Person utan inflytande eller betydighet. *Han är en s.*

SIFFRERA, v. a. 1. Beteckna med siffror.

SIFFRERING, f. 2. Beteckning med siffror.

SIFON, -ön, m. 3. (grek. *Siphon*) Se *Hävert*.

SIG, pron. refl. 1) Återböjd kasus för tredje person både i singular och plural. Är lika för alla genera, t. ex.: *Han, hon, det, man, de rörde sig. Han har inga penningar på s. Hvar för s., se Hvar. För s. sjelf, inom s., vid s. sjelf,* till sig sjelf (utan att höras af andra); i tankarna, t. ex.: *Tala för s. sjelf; han tänkte inom s., sade vid s. sjelf. I och för s. sjelf,* se *Sjelf*. — 2) Former af aktiva verber reflexiva, t. ex.: *Slöta s., slå s. för pannan, o. s. v.* — 3) Utbildas med neutrala verber, eller sådana som stå i neutral bem., hvilka derigenom antaga aktiv karakter, t. ex.: *Gå s. trött, dricka s. sjuk, arbeta s. varm, o. s. v.* — Brukas äfven (fam.) med neutrala verber, då de i nekande satser antaga impersonel form, t. ex.: *Det springer s. inte,* det blir intet springande af. — Likaledes efter *Säga, Förklara, Uppgifva,* m. fl., efterföljda utaf en infinitiv, t. ex.: *Han säger s. vara grevse.* — *Vare s., se Vara.* — 4) Nyttjas i dagligt tal, till personer af ringare stånd, för Er, t. ex.: *Sätt s., korporal! Sätt s., jungfru!*

SIGILL, siji'll, n. 3. o. 3. (lat. *Sigillum*) 1) Skifva af metall, hvarpå en stats eller enskilt persons vapen, eller begynnelsebokstäfverna till ett namn äro graverade, och som brukas att dermed göra aftryck på bref, diplomer, offentliga akter, betyg, o. s. v. *Påtrycka silt s. på ett dokument. Läta gravera ett s.* — 2) Sjelfva aftrycket deraf. *Revers med s. under. Bryta s-et på ett bref. Sätta s. på,* försegla. SIGILLAFGIFT, siji'll --, f. 3. Se *Sigilllösen*.

SIGILLBEVARARE, m. 3. Så kallas, i flera stater, en hög embetsman, åt hvilken rikssigillet är anförtrodt, för att dermed besegla regeringshandlingar.

SIGILLJORD, f. sing. Se *Bolus*.

SIGILL-LACK, n. sing. En blandning af harts, isynn. gummilacca, med något färgämne, hvilken begagnas att deri aftrycka graverade sigill.

SIGILL-LERA, f. sing. Se *Sigilljord*.

SIGILL-LÖSEN, m. sing. Afgift för sigillet påtryckning på offentliga handlingar.

SIGILLOBLAT, siji'llåblåt, n. 3. Oblat (se d. o.), som begagnas till försegling af bref.